

Det stille suk!

Hvem hører det stille suk,
hvem ser de angste skuffede øjne,
midt i menneskers vrimmel,
hvor længe skal det vare ved.
Hvem vil forstå denne person,
hvem vil forstå dens væsen
hvem vil føre hans sag,
midt i en stressende verden.

Er det derfor de forfejler målet
dem som sukker i stilhed,
de andre hører og ser i,
men hvad med os og vores værdi.
Vi tvinges til at gøre - ,
hvad vi egentlig ikke vil - ,
vor hyrde er en lejesvend,
som fører os af krogede stier.

Da bli'r vi en torn, et nul,
i den velbjergedes øjne,
ham som råbte højt i vrimlen,
ham som ikke hørte og tænkte på mig.
Midt i en verden med idealer og mål,
kold og kynisk overså de mig,
fordi jeg tav, var stille og ydmyg.
De skænkede mig ikke en skygge.

Min vej blev forfejlet - ja endte
- i tomhed og dog en værdi,
først da fik de øje på mig,
satte mig i samfundets baggård.
Den mand skal dømmes,
han ligner ikke os - gør ikke
- hvad vores regler siger,
nej han må lære af sine fejl.

Var det egentlig ham - dem
som blev dømt og svigtet,
der forfejlede målet,
er det virkelig sandt?
Er det ikke snarere dem - der ikke,
ikke hørte sukket fra den stille
den skuffede angste person.
ikke bemærkede stilheden i mængden.

Hvor var deres kærlighed
hvor var deres hyrdesind
dem som ville vinde verden
dem som ville lede andre.
De sagde om de stille - "de er nemme",
"de gi'r os ikke stress" - men,
gav de os forståelse og samvær
gav de os balast og kærlighed.